

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **A. B., a. s.** zastoupené JUDr. Luděkem Jiroušem, advokátem se sídlem v Trutnově, Komenského 63, za účasti **Finančního ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2003, č. j. 31 Ca 149/2002 - 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2003, č. j. 31 Ca 149/2002 – 15, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky, jíž se domáhala přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 23. 9. 2002, č. j. 2970/170/2002, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Trutnově ze dne 15. 4. 2002, č. j. 42025/02/268980/2098, jímž byl stěžovatelce stanoven odvod neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu ve výši 102 000 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že předmětem sporu byla otázka, zda stěžovatelce byla v souladu se zákonem stanovena povinnost vrátit část dotace poskytnuté jí z prostředků státního rozpočtu na základě smlouvy uzavřené podle zásad vydaných v souladu s rozpočtovými pravidly republiky. Podle názoru krajského soudu není pojem použití prostředků státního rozpočtu totožný s pojmem účtování o nich a časové použití rozpočtových prostředků zcela jednoznačně vymezuje ustanovení § 11 odst. 1

zákona č. 576/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že tyto prostředky mohou být použity pouze v příslušném rozpočtovém roce. Pokud by časové použití mělo být jiné, pak by musely ve smyslu odst. 2 citovaného ustanovení být odchylky stanoveny obecně závazným právním předpisem. Z hlediska pohybu prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu musí dojít k jejich reálné spotřebě, v tomto případě v r. 1999, jinak by byl popřen smysl takové dotace. Závěr finančního ředitelství, že stěžovatelka podmínku časového použití dotace nedodržela, když její část v r. 1999 nevyčerpala, označil krajský soud za správný, a proto jí byla důvodně stanovena povinnost odvodu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvod vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), neboť krajský soud pochybil, když dovodil, že rozhodnutí finančního ředitelství je v souladu se zákonem. Stěžovatelka namítala, že smlouvou o poskytnutí dotace ze dne 26. 11. 1999 jí byla přiznána dotace pro rok 1999 v celkové výši 463 738 Kč na schválené množství motorové nafty ve výši 154 579,66 l. Kupní cena za toto množství motorové nafty činila celkem 2 874 036,83 Kč. Ke dni 31. 12. 1999 stěžovatelka zaplatila svým odběratelům za odebranou naftu celkem 2 250 177,60 Kč a je tedy nepochybné, že stěžovatelka přiznanou dotaci v plné výši použila v roce 1999 na zaplacení motorové nafty svým dodavatelům. Znamená to tedy, že přiznanou dotaci stěžovatelka v plné výši použila v příslušném rozpočtovém roce. Stěžovatelka je proto přesvědčena, že nemůže obstát právní názor krajského soudu, podle kterého byla v daném případě porušena podmínka vyplývající z obecně závazného právního předpisu, tedy že při čerpání přiznané dotace bylo porušeno ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 576/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázalo na to, že stěžovatelka uvádí totožné důvody jako v odvolání, k nimž se finanční ředitelství vyjádřilo ve svém rozhodnutí. S názorem krajského soudu, jímž byla žaloba stěžovatelky zamítnuta, se plně ztotožnilo.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatelka uzavřela dne 26. 11. 1999 s Ministerstvem zemědělství smlouvu o poskytnutí dotace pro r. 1999 na řešení dopadů zvýšení spotřební daně za motorovou naftu v zemědělské výrobě, a to na 154 579,66 l nafty při sazbě podpory 3 Kč, takže celková částka činila 463 738 Kč. V průběhu kontroly dodržování podmínek čerpání a použití dotací předložila stěžovatelka faktury o nákupu nafty vystavené v době od 29. 7. do 14. 10. 1999 na celkové množství 155 795, přičemž v roce 1999 nebyly všechny faktury uhrazeny, neboť faktura č. 9908031 za nákup 17 000 l nafty dne 2. 8. 1999 v částce 306 744,60 Kč byla uhrazena dne 3. 1. 2000 a faktura č. 9908851 za nákup stejného množství nafty dne 2. 9. 1999 v částce 317 114,60 Kč byla uhrazena dne 30. 3. 2000.

Podle § 11 odst. 1 zákona č. 576/1990 Sb. ve znění pozdějších předpisů mohou být rozpočtové prostředky použity pouze v příslušném rozpočtovém roce, a to k účelům, na které byly státním rozpočtem republiky určeny.

Podle výsledků provedené kontroly, jejichž správnost stěžovatelka ani v podané kasační stížnosti nezpochybnila, sice stěžovatelka nakoupila v době od 29. 7. do 14. 10. 1999 takové množství nafty, na jaké jí byla dotace poskytnuta, ale z toho 3400 l zaplatila až v r. 2000. Nákup nafty není použitím prostředků z poskytnuté dotace, když tyto měla stěžovatelka stále ve své dispozici a teprve zaplacením faktur byly, resp. mohly být, tyto prostředky použity. Stěžovatelka se v kasační stížnosti v podstatě pouze omezila na konstatování, že krajský soud pochybil, když dovodil, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a uvedla, že kupní cena za schválené množství motorové nafty činila celkem 2 874 036,83 Kč a ke dni 31. 2. 1999 zaplatila svým dodavatelům za odebranou naftu 2 250 177,60 Kč. Tyto údaje však jsou pro danou věc nic neříkající, protože z nich není vůbec zřejmé, na nákup jakého množství nafty stěžovatelka v rozhodném období prostředky z poskytnuté dotace použila. Vzhledem k tomu, že neprokázala zaplacení 3 400 l nafty v r. 1999, nemohla vyčerpat poskytnutou dotaci v plné výši, když tato činila 3 Kč na 1 l nafty, a proto jí byla důvodně uložena povinnost odvést částku 102 000 Kč do státního rozpočtu.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci byly splněny podmínky pro stanovení odvodu neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu, a proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s., přičemž v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., podle kterého nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevzněl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu